

Биографија

Олга Јеврић је рођена 29. септембра 1922. године у Београду. Похађала је основну школу и ниже разреде гимназије у пансионату St. Joseph у Београду, а више разреде гимназије у Трећој државној женској реалној гимназији. Дипломирала је на Музичкој академији, у класи професора Ђирила Личара (1942–1946), и на Академији ликовних уметности, у класи професора Сретена Стојановића (1943–1948), код којег је завршила и постдипломске студије (1949). Студирала је историју уметности на Филозофском факултету у Београду (1949–1953).

Први пут је излагала 1948. на Изложби радова студената Академије ликовних уметности, а самостално 1957. године у Београду. Учествовала је на многобројним изложбама у земљи и иностранству, као и на репрезентативним изложбама савремене југословенске уметности у иностранству. Изабрана је за члана УЛУС-а 1950. године, за дописног члана САНУ 1974, а за редовног члана 1983. године.

На студијским путовањима боравила је у Чехословачкој, Мађарској, Италији, Швајцарској, Белгији, Француској, Пољској, Аустрији, Грчкој, Турској, Русији, Енглеској, Холандији, и САД.

Стваралачки опус Олге Јеврић напредан је и храбар. Већ почетком педесетих година прошлог века, у време фигурације, она је раскинула с причом или симболиком у скулптури и окренула се самим ликовним елементима, материјалу и апстрактном изразу. Направила је оштар раскид с тековинама тада владајућег соцреализма. У почетку се бавила фигуративном скулптуром, да би се потом у већој мери окренула проблему форме, простора, материјала и масе.

У фази ауторкине пуне уметничке зрелости настају две стилски издвојене али повезане целине. Прву чине меморијални пројекти, а другу слободне композиције у којима се, у вишем смислу, та меморијална компонента развија до става, до доживљаја и виђења света, до дефиниције стања у којем је скулптура Олге Јеврић остваривана. Одвајајући се од схеме првог пројекта који се непосредније ослања на стећак, она је коначно развила проблеме апстрактне форме. Био је то ризичан али и далекосежан корак.

Олга Јеврић је аутор неколико јавних спомен-биста, као и Споменика отпору у Ердевику. Учествовала је на многим конкурсима за јавне споменике (Прокупље, Чачак, Нови Сад, Милановац, Пљевља, Матхаузен, Светозарево, Јајинци, Аушвиц, Ниш, Ада, Гњилане, Зеница, Београд). Њени меморијални пројекти нису пристајали на опис, на непосредну евокацију догађаја, већ су показивали решења у којима су распореди маса и просторни односи откривали експресивну моћ. Неизведени, утицали су значајно на каснији развој скулптуре и просторних композиција те врсте.

Уметница се упустила у процес истраживања домена скулптуре остварујући током целокупног свог уметничког ангажмана изузетне и за српску уметност драгоцене домете такозваног високог модернизма. Своја решења представила је 1958. у Југословенском павиљону на XXIX бијеналу у Венецији и скренула на свој рад велику пажњу међународне уметничке јавности и критике као један од тада најоригиналнијих протагониста младе европске скулптуре, као аутор препознатљивог скулпторског језика и уметничке физиономије у целини, који је врло речито изражавао „дух времена“ у уметности послератног раздобља.